

Sygn. akt VII U 1469/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: protokolant sądowy Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2018 r. w Warszawie

sprawy S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 01 września 2017 r. znak: (...) oraz od decyzji

z dnia 18 października 2017 r. znak: (...)

1. umarza postępowanie w zakresie odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 01 września 2017 r. znak: (...) w zakresie zmienionym decyzją z dnia 18 października 2017 r. znak: (...),

2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 18 października 2017 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się S. S. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia złożenia wniosku (16 sierpnia 2017 r.).

UZASADNIENIE

S. S. w dniu 2 października 2017 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 1 września 2017 r., znak: (...), mocą której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że organ rentowy niesłusznie nie zaliczył mu do ogólnego stażu pracy okresu świadczenia przez niego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. W ocenie odwołującego organ rentowy bezzasadnie też nie zaliczył mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania służby wojskowej. Wskazał, iż przed wstąpieniem do wojska wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Wobec tego okres ten winien być zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych. Mając na uwadze powyższe, odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wnioskowanego świadczenia (odwołanie z dnia 2 października 2017 r., k.2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 października 2017 roku wniósł o: umorzenie postępowania w zakresie w jakim zaskarżona decyzja została zmieniona przez decyzję z dnia 18 października 2017 r. oraz oddalenie odwołania w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, iż ostatecznie uwzględnił do ogólnego stażu pracy odwołującego okres jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. W wyniku powyższego ogólny staż pracy ubezpieczonego wyniósł 25 lat. Jednocześnie organ rentowy podkreślił, iż decyzją z dnia 18 października 2017 r. ponownie odmówił S. S. prawa do wcześniejszej emerytury, bowiem nie legitymuje się on wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy zaznaczył, iż odwołujący odbywał służbę wojskową w okresie kiedy nie obowiązywał już art. 108 ust 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Wobec tego brak jest podstaw, aby okres ten uwzględnić do stażu pracy w warunkach szczególnych. W świetle powyższego, zdaniem organu rentowego, odwołanie w tym zakresie jest bezzasadne i winno zostać oddalone (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 października 2017 r., k. 3-4 a.s.).

Dnia 26 października 2017 r. S. S. złożył odwołanie od decyzji z dnia 18 października 2017 r., znak: (...), podtrzymując wnioski zawarte w odwołaniu od decyzji z dnia 1 września 2017 r. (odwołanie z dnia 26 października 2017 r., k.8 a.s.).

Zarządzeniem z dnia 21 listopada 2017 r., Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawy z odwołania od decyzji z dnia 1 września 2017 r. ze sprawą niemniejszą celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt VII U 1469/17 (zarządzenie z dnia 21 listopada 2017 r., k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący S. S., ur. (...), w dniu 16 sierpnia 2017 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 16 sierpnia 2017 r. wraz z załącznikami k. 1-26 tom I a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący wykazał łączny staż pracy w wymiarze 21 lat, 1 miesiąca i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy wskazał, iż staż pracy odwołującego w warunkach szczególnych wynosi 14 lat, 6 miesięcy i 20 dni. Na podstawie ww. ustaleń organ rentowy decyzją z dnia 1 września 2017 r. odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury (decyzja z dnia 1 września 2017 r., znak: (...), k.31 tom I a.r.).

Decyzją z dnia 18 października 2017 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ponownie odmówił odwołującemu prawa do emerytury z warunków szczególnych. W treści ww. decyzji organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. przyjął za udowodniony ogólny staż pracy odwołującego w wymiarze 25 lat. Organ rentowy zaznaczył, iż odwołujący nie udowodnił jednak wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Z tych też względów organ rentowy odmówił mu prawa do dochodzonej emerytury. Jednocześnie organ rentowy wskazał, iż niniejsza decyzja zmienia decyzję z dnia 1 września 2017 r. w części dotyczącej wymaganego stażu pracy (decyzja z dnia 18 października 2017 r., k.33 tom I a.r.).

S. S. odwołał się od niekorzystnych dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 1 września 2017 r., znak: (...) i z dnia 18 października 2017 r., znak: (...) inicjując niniejsze postępowanie sądowe, w toku którego ustalono, że:

S. S. posiada wykształcenie wyższe magisterskie. Odwołujący ukończył bowiem studia na Wydziale (...) w Szkole (...). W okresie od 1 maja 1973 r. do 26 września 1977 r. odwołujący pracował w gospodarstwie rolnym swoich rodziców W. i J. S.. Od 27 września 1977 r. do 28 września 1978 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w M., początkowo jako stażysta, a następnie na stanowisku referenta ds. zaopatrzenia (zaświadczenia, k.15,19 tom I a.r., poświadczenie zameldowania, k.17 tom I a.r., oświadczenie odwołującego, k.21-22 tom I a.r., pisemne zeznania świadków złożone

w toku postępowania przed ZUS, k.23-26 tom I a.r., zaświadczenie z dnia 23 października 2006 r., k. 4 tom II a.r., świadectwo pracy z dnia 28 września 1978 r., k.3 tom II a.r.).

Od 16 maja 1983 r. do 28 kwietnia 2000 r. odwołujący był zatrudniony w Związku Spółek (...) w N. na stanowisku kierownika budowy. W okresie tym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 24 – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W czasie trwania tego stosunku pracy odwołujący został powołany do pełnienia zasadniczej służby wojskowej, tj. od 3 maja 1984 r. do 26 kwietnia 1985 r. Po okresie tym odwołujący wrócił do pracy na dotychczasowym stanowisku (świadectwo pracy z dnia 28 kwietnia 2000 r., k.5 tom II a.r., świadectwo pracy w warunkach szczególnych, k.6 tom II a.r., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k.7-8 tom II a.r., książeczka wojskowa, nienumerowana karta tom II a.r., zeznania odwołującego, k. 22 a.s.).

Następnie, tj. od 1 września 1991 r. do 4 stycznia 2001 r., odwołujący pracował w Zespole Szkół w D., jako nauczyciel przedmiotów zawodowych w Technikum (...) w D. (świadectwo pracy z dnia 5 stycznia 2000 r., nienumerowana karta II a.r., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, nienumerowana karta II a.r.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego S. S. złożonych przez niego w charakterze strony (k. 22 a.s.). Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Sąd Okręgowy dał w całości wiarę zeznaniom odwołującego, ponieważ są one logiczne, a nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 października 2017 r. znak: (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazania wymaga, iż zgodnie z art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji nie ma wpływu na bieg sprawy. Bezspornym jest, iż organ rentowy w dniu 18 października 2017 r. wydał decyzję znak: (...), która zmienił decyzję z dnia 1 września 2017 r. znak: (...). W związku z tym ziszczone została przesłanka z powołanego wyżej art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. Wobec tego w pkt 1 wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 1 września 2017 r. w zakresie zmienionym decyzją z dnia 18 października 2017 r.

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. zgodnie z art.196 ustawy - w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze są ściśle określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 nr 8 poz. 43 ze zm.). Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W myśl stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tego świadczenia, sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Jednak w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że S. S. ukończył wymagany wiek 60 lat, nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego, jak również udowodnił wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych, według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r.

Przedmiotem sporu pozostawało natomiast ustalenie, czy odwołujący posiada na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ostatecznie na mocy decyzji z dnia 18 października 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu pełnienia przez odwołującego służby wojskowej od 3 maja 1984 r. do 26 kwietnia 1985 r.

Należy podkreślić, że poza okresami faktycznej pracy, do okresu pracy w warunkach szczególnych można zaliczyć również okres odbywania zasadniczej służby wojskowej. W orzecznictwie podkreśla się, iż żołnierzowi zatrudnionemu przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem przed powołaniem do służby wojskowej oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 sierpnia 2012 r., III AUa 612/12, wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 219/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 217/13).

Jak szczegółowo wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów (mającej moc zasady prawnej) z dnia 9 lipca 1981 r., V PZP 6/81, przed dniem 1 września 1979 r. zaliczenie służby wojskowej do zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uwarunkowane było powrotem pracownika po zwolnieniu ze służby wojskowej do zakładu pracy, z którego został powołany do tej służby, chyba że zmiana zakładu pracy następowała z ważnych przyczyn, określonych w przepisach obowiązującego do dnia 31 sierpnia 1979 r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318 ze zm.), wydanych na podstawie upoważnienia zawartego w art. 107 i innych ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220).

Wymienione rozporządzenie określało omawiane kwestie m.in. w § 5 następująco: 1. żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. 2. Jeżeli żołnierz po odbyciu służby wojskowej podjął zatrudnienie zgodnie z § 3 ust. 3 w innym zakładzie pracy, do okresu zatrudnienia w zakresie określonym w ust. 1 wlicza się także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej. Omawianych kwestii dotyczy także § 7 wymienionego Rozporządzenia Rady Ministrów.

Od września 1979 r. weszło w życie nowe uregulowanie omawianych zagadnień. Ustawa z dnia 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz. U. Nr 15, poz. 97), a także rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. wniosły istotne zmiany w przedmiocie zaliczania do zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień służby wojskowej i poprzedzającego tę służbę okresu pracy. Przepisy te przewidują wyraźnie korzystniejsze dla pracowników (żołnierzy) unormowanie omawianych zagadnień.

Stosownie do art. 120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) okres odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych pod warunkiem, że pracownik podjął pracę w ciągu 30 dni po zwolnieniu ze służby wojskowej czy w zakładzie, w którym był zatrudniony w dniu powołania do służby wojskowej, czy w innym, bądź podjął pracę na podstawie skierowania terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, a wniosek o skierowanie do pracy złożył w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby.

Treść omawianego przepisu wskazuje, że okres służby wojskowej traktuje się tak samo jak wykonywanie w tym czasie pracy przez pracownika. Jeżeli pracownik wrócił do zakładu pracy, jego zatrudnienie przed służbą, okres służby i okres pracy po służbie traktuje się tak, jakby to był nieprzerwany okres zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy. Ponadto zaś według nowych przepisów, a w szczególności w myśl wymienionego na wstępie § 4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r., w razie podjęcia pracy w ciągu 30 dni w innym zakładzie pracy do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy zalicza się oprócz okresu służby wojskowej również okres zatrudnienia w poprzednim zakładzie pracy. W nowych przepisach utrzymano zatem uwarunkowanie i związek zaliczania okresu zatrudnienia z zaliczaniem służby wojskowej istniejący już w dotychczasowych przepisach.

Mając na względzie powyższe, okres zasadniczej służby wojskowej odbywanej przez odwołującego od dnia od 3 maja 1984 r. do 26 kwietnia 1985 r. podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Odwołujący rozpoczął zasadniczą służbę w okresie, kiedy pracował w Związku Spółek (...) w N., a jego praca na stanowisku kierownika budowy, którą świadczył w całym okresie zatrudnienia (tj. od 16 maja 1983 r. do 28 kwietnia 2000 r., wyłączając okres służby wojskowej) wykonywana była w warunkach szczególnych. Po zakończeniu odbywania służby wojskowej odwołujący powrócił w ciągu 30 dni do pracy i nadal wykonywał ją w tych samych warunkach, co przed rozpoczęciem zasadniczej służby wojskowej.

Reasumując, po zsumowaniu okresu faktycznego świadczenia pracy w warunkach szczególnych uznanego przez organ rentowy w wymiarze 14 lat, 6 miesięcy i 20 dni oraz okresu zasadniczej służby wojskowej, Sąd Okręgowy uznał, że praca odwołującego w warunkach szczególnych była wykonywana w wymiarze przekraczającym 15 lat. A zatem warunek, którego dotyczył spór, został spełniony.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmieni decyzję z dnia 18 października 2017 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznał S. S. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia złożenia wniosku (tj. 16 sierpnia 2017 r.).

Odnosnie ustalenia terminu, od jakiego Sąd Okręgowy przyznał odwołującemu prawo do emerytury zastosowanie znajduje art. 129 pkt 1. ustawy emerytalnej, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Odwołujący złożył wniosek o emeryturę w dniu 16 sierpnia 2017 r., dlatego też na podstawie powołanego art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, prawo do wcześniejszej emerytury zostało mu przyznane od tej daty.

Zarządzenie:

(...)

(...)